РАЗСЪДИТЕЛНО ПОВЕДЕНИЕ

– Отче, когато виждаме някой с лошо поведение, трябва ли да му кажем нещо?

– Зависи какъв човек е. В нашето време е необходима голяма разсъдителност и божествено просвещение. Не е лесно да се каже. Уверил съм се, че във всеки отделен случай съществуват петстотин "подслучая". Някои хора могат да се поправят, а други не се поправят и ако им направим забележка, може да реагират отрицателно. Особено когато у човека има егоизъм и ти го засегнеш, тогава може да предизвикаш лоша реакция. Въпреки че много пъти разбира, че греши, не отстъпва поради егоизма си. А когато и нашите подбуди не са чисти и към грижата за другия е примесена гордост, тогава любовта ни не е чиста и това предизвиква у другия силна реакция.

Когато укоряваме някого поради любов и състрадание към него, дори и той да не осъзнава любовта ни, в сърцето му се извършва промяна, защото действаме подбуждани от чиста любов. А когато укоряваме някого без любов, с пристрастие, той се озверява, защото нашата злоба се сблъсква с егоизма му и излизат искри, които запалват огъня – подобно на търкането между стоманата и кремъка в запалката. Когато проявяваме търпение към брата от любов, той разбира това. Също и ако не проявяваме външно злобата си към него, а остава само вътре в нас, той пак разбира това, защото тя му причинява смущение. Така и дяволът дори когато се явява като светъл ангел, причинява смущение, а истинският ангел носи със себе си една мека и неизразима радост.

– Отче, означава ли това, че когато казваме нещо и се получава реакция, сме действали с егоистични подбуди?

– Понякога стават и недоразумения. Единият има предвид едно, а другият го разбира иначе. Но човек винаги трябва да изследва себе си: "Защо искам да кажа това? Какви са подбудите ми? Казвам го със състрадание и болка или искам да се покажа добър, да демонстрирам себе си?". Когато човек очисти себе си, тогава и да се ядоса, и да повиши глас, и да направи някоя забележка, подбудите му ще бъдат чисти. И всичко ще бъде нормално, защото той действа с разсъждение. Разсъждението – това е очистеност, божествено просвещение, духовна яснота. Тогава къде да намери място егоизмът? И когато подбудите са чисти, човек чувства спокойствие. По това можете да съдите за всяко ваше действие дали е добро.

Много пъти сами не чувствате, че говорите на другия човек с началнически тон: "Това трябва да стане така и така". Вмъква се егоизмът и другият хвръква във въздуха. А когато у нас са налице чисти подбуди и смирение, тогава забележката ни помага на другия; иначе се вмъква егоизмът и се получава обратен резултат. Трябва да отстраните от действията си своето "аз", егоизма си. Тогава ще действате от чисти подбуди. Безразсъдното поведение често причинява по-голямо зло от поведението на лудите, които поради невменяемост чупят глави. Защото безразсъдните хора с острите си думи наранява чувствителните души и често могат да им нанесат смъртоносни травми, защото ги довеждат до отчаяние.

Някои пък се отнасят по един и същи начин с всички. Но не можем да сипем в един напръстник толкова, колкото сипваме в един варел; или да натоварим един кон колкото товарим на вола. Волът е предназначен да дърпа плуга. Не можем да му сложим самар и да го натоварим. Както и не е подходящо да впрегнем коня в плуга – предназначението му е да носи

тежести. Единият и другият са предназначени за различни работи. Не трябва да желаем да сложим целия свят в нашия калъп. Всеки е устроен различно. Нека си затваряме очите за някои неща, ако от тях няма вреда. Ако всички хора можеха да бъдат наред в този живот, нямаше да има безчинства и на земята щеше да бъде рай. И така, нека да нямаме неразумни претенции към другите.

Автор: Свети Паисий Светогорец

Източник: *„Духовно пробуждане”*